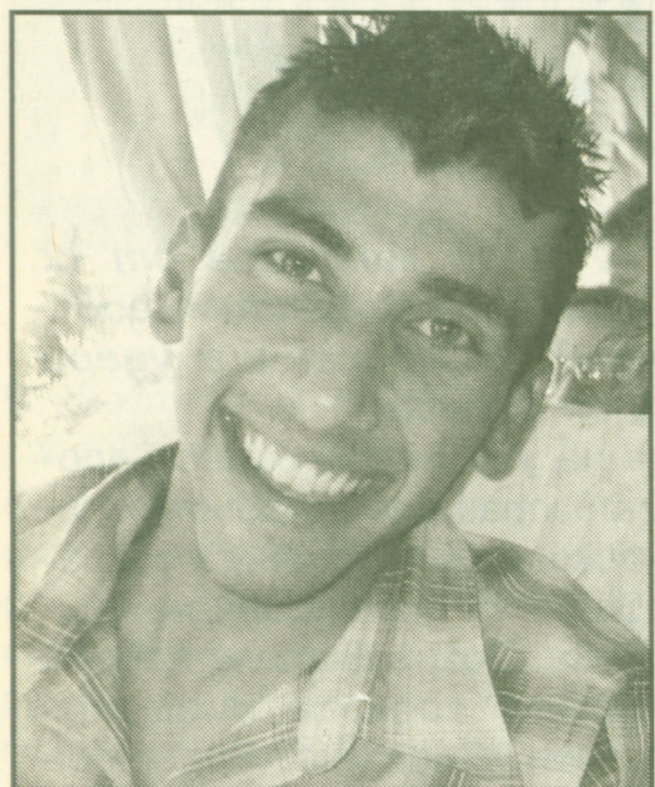

Моят род - умението да усещат пълнотата на живота

Представяте ли си как ще изглежда всеки етнос без културното си наследство, върху какво ще се крепи днес и утре човечеството... и как ще се сплоти то?

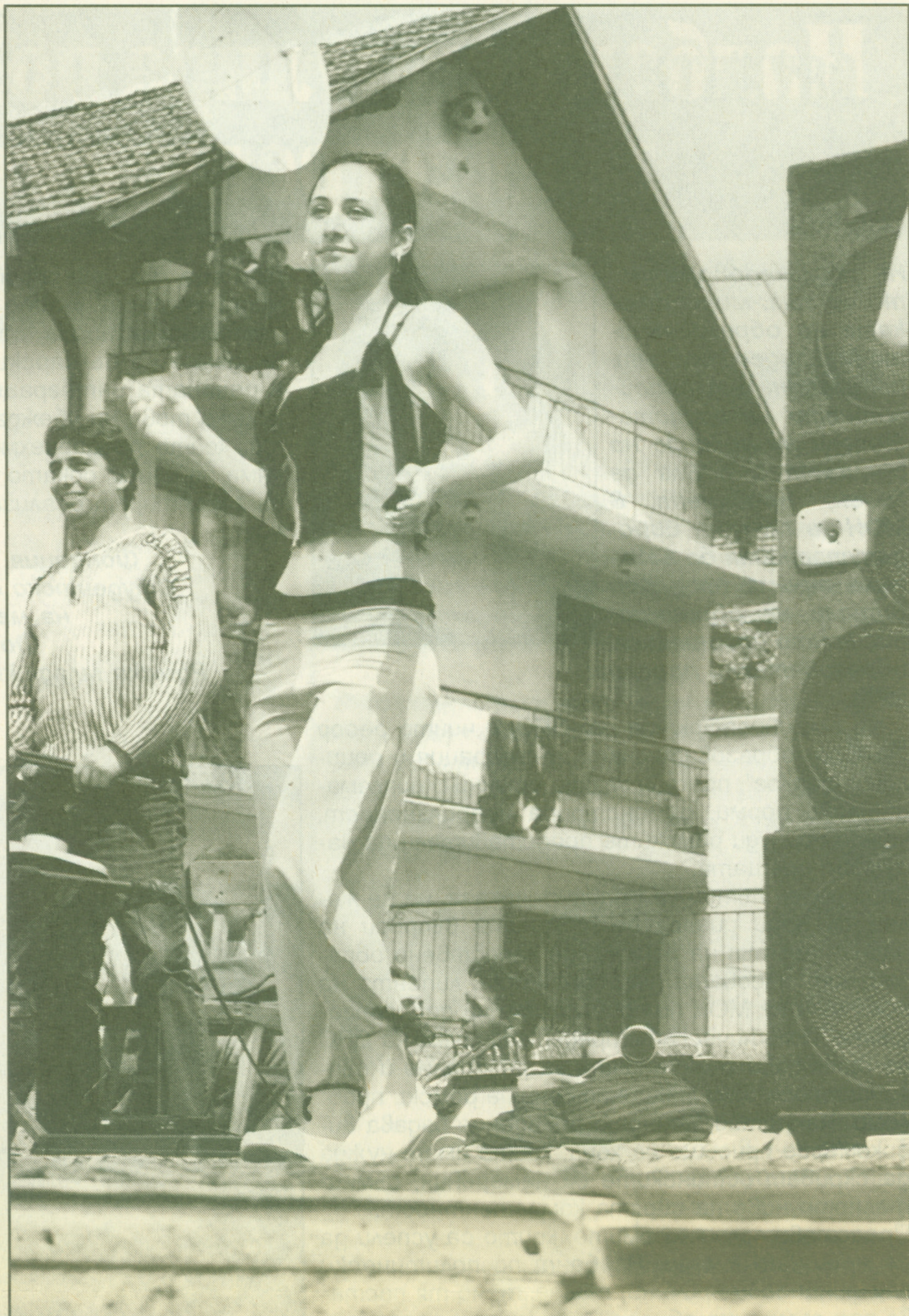
А да се гордееш с наследството на своя етнос е прекрасно. Особено, ако то е толкова пълно и интересно, стимулиращо възхвала. Традициите са завещание, което ние почитаме и изпълняваме. Ако не се гордееш с наследството на своя народ, то ти няма да си това, което си. А едва ли бихме искали да бъдем безлични?! Ролята на наследството в развитието на обществото е най-съществена. На миналото стъпваме, за да се чувстваме по-уверени, преоценяваме го, за да променим бъдещето. Обществото се развива, живее по-добре, става все по-изобретателно, благодарение на завещаното. Миналото е "книга", към която поглеждат хората, за да черпят сила, вдъхновение и сигурност. Затова съхраняваме културното си наследство, защото на него дължим самобитността си. По природа човекът е любознателен, но дали ще опознае света, зависи от самия него. Моят етнос се слави с неутолимата си жажда за свобода, с вечно живия си скитнически дух, с нестихващия си копнеж за красота, щастие и любов. Ромите са рожби на природата, въплъщение на човешкия порив към свободата. Техният истински дом е природата - залезите и изгревите на слънцето отмерват часовете на всекидневието. Пътуването, пеенето - това са ценностите,

определящи живота им. Битът не е бремe, а наслаждение от гаровете на геня и от ласкавата лунна нощ. В години на изпитания те си припомнят песенното лице на живота. Най-ярките черти на моите геди, ромите, са спонтанността и жизнелюбието, умението да усещат пълнотата на живота, волята за свобода, копнежът за пътуване. За нас горящите огньове, насядалите около тях семейства, почиващите животни засилват външното за мирно щастие и благодат. Ромите са сякаш самия център на света, лишен от негативни страсти, дарен с тишина, хармония и любов. Духовната му пълнота - любов, свобода, красота - ни прави щастливи. При нас ни повече, ни по-малко - любовта е стихия, която не познава прегради! Любовта е страст, която изпепелява, но заради която си струва да се живее! Любовта е сила, която преодолява ограниченията на всекидневието, задвижва света в ритъма на красотата и волността.

Езикът ни е универсален - музиката, танците и песните. Така образът на ромите получава достатъчно устойчиви черти и се превръща в символ на определена жизнена философия, в чиито основи стои музиката. Музиката! Носили сме я в сърцата си. Дори когато някакво бедствие (война, болести и др.) е сполетявало гедите ми, те не преставали да пеят и танцуват. КАТО ДОСТОЕН ПОТОМЪК, ПЕЯ И ТАНЦУВАМ АЗ! Домове на моите предшественици са полята, горите, а покрит - безкрайното звездно небе. Вечер, изморени от танци и веселие, те чертаят по небесната пътна карта маршрута за утрешното си пътуване. Желанието им да опознаят света, ги води към онзи райски кът, който ще нарекат своя родина. Тогава те обикват тази земя, както любят же-

ните си - страстно и завинаги. КАТО ДОСТОЕН ПОТОМЪК, МИЛЕЯ ЗА РОДИНАТА СИ!!! Прекрасното наследство, което аз получах от моите геди, ме формира като един достоен и уважаващ себе си човек. Днес за моя етнос се говори много, но се акцентира само върху музиката. Нацията ни е мултикултурна, благодарение на традициите, които моят етнос влива в нейното русло. "Познай себе си!" - дотига до мен едно послание от древността. Но за да позная себе си, аз трябва да надникна дълбоко в себе си и да погледна към "огледалото" на другите. Дали съм успял? - ще отсъдиш ти, читателю! Израсна ли пред теб образът на един народ непрекъснато разпийаван, но и непрекъснато оцеляващ? Народ, който въпреки превратностите на съдбата, не губи нито виталната сила на своя дух, нито порива си към творчество.

Огнян ИСАЕВ

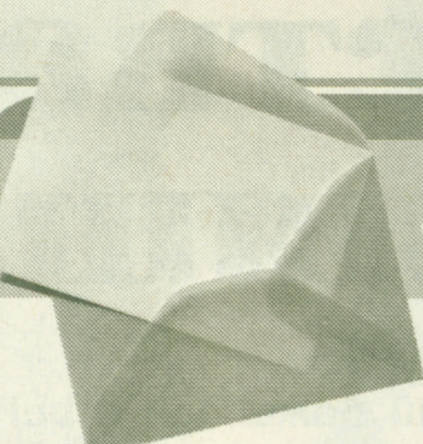

Ромският музикален театър набира скорост

Идеята, че ромите ще имат свой музикален театър, споделена още с първите стъпки на новото правителство през 2005 г., набира скорост. На среща със сливенски културтрежери, по повод Националната седмица на книгата, министърът на културата Стефан Данаилов е споменал, че предстои разглеждането на въпроса в Министерството на културата. Служители на културното министерство проявили интерес към сградата, в която евентуално може да бъде настанен театър. Ставало дума за бившия Профсъюзен дом, който сливенци познават повече като Популярна банка. Сега тук се помещават офисите на бизнесмени и местното представителство на НДСВ.

Първият музикален ромски театър ще бъде изцяло на държавна издръжка, а първите ромски звезди на музикалното изкуство вероятно ще пристигнат в столицата на българските роми - град Сливен от цялата страна. РИЦ/РИС

ПОЩА • ПОЩА • ПОЩА • ПОЩА • ПОЩА

О.И.: Хубаво е, че учиш журналистика, но още по-хубаво е, че владееш думите и до голяма степен те вече те слушат. А има ли какво да чуят? - да, разбира се и от темите, на които пишеш: "Двама пребити роми...", "Национален ученически лагер", и по начина, по който споделяш мисленото. Пази се от изрази като "Ромите са волни рожби на природата, безгрижни и щастливи скитници по пътищата на света... КАТО ДОСТОЕН ПОТОМЪК, СТРАСТНО ЛЮБЯ И МРАЗЯ!!!". Прекалено използвани, клиширани. По-добре е "Ромите са сякаш в самия център на света... дарен с тишина...". Може би без "в"? Не ти ли сладни малко претенциозният професионален език на н п о активист? Пиши ни, доброто писане се постига с писане. Но и четене.

Цв.Ст.: Добре започна и искрено се радвахме на първата ти дописка, която публикувахме. В следващата обаче не отговори на въпросите, които ти зададохме в писмото си до тебе. Нужно е да бъдеш по-критична и конкретна. Два - три въпроса все още не са интервю.

А за банковата ти сметка - ще помислим.

Нали като останеш по-свободна ще ни пишеш отново?

Сл.Ст.: Бързането с обобщенията е смърт за журналистиката, а имам чувството, че и за литературата, за изкуството... Защо не и за приятелството. Не бягай от конкретиката, от детайла, те са солта, а и самата гозба, т.е. написаното се запомня като се отчитат фактите с имената, цветовете, обемите, мястото. Тълпата вероятно има имена, които искаме да спестим, но защо да спестяваме конкретните и прояви, лишили някого от приятелство, надежда, хляб. Първата крачка - накъде, с какви средства, какъв е отгласа... А страха - той също има лице.